

Homilia en la dedicació de l'església parroquial "Sant Antoni M. Claret" de Lleida

La Parròquia no pot restar tranquil·la amb anunciar l'Evangelí a uns pocs. Ha de sentir la necessitat d'arribar a tots.

En aquesta celebració s'hi respira un aire d'alegria i d'acció de gràcies. Cantem un càntic nou. El càntic nou de l'obra acabada i l'acció de gràcies pel do rebut. La comunitat parroquial de Sant Antoni Mª Claret, amb els seus preveres i el Consell Pastoral, pot estar satisfeta i pregar amb les paraules de Salomó, el dia de la consagració del temple de Jerusalem: "Senyor, Déu d'Israel, no hi ha cap Déu com tu, ni dalt al cel ni aquí baix a la terra. Tu guardes l'aliança i la fidelitat envers els teus servents que es comporten amb tu amb cor sincer" (1 Re 8, 23).

Hem de ser agraïts amb Déu i amb les persones. Per això em plau agrair sincerament els qui han col·laborat en aquesta edificació. És just de fer un esment especial de la Paeria que, essent Paer en Cap el Sr. Antoni Siurana, va cedir aquest terreny per l'edificació d'una església en el barri de Balàfia. Em plau de recordar i agrair als membres d'aquesta comunitat la constància, amb que han mantingut aquells criteris -senzillesa, simplicitat, estalvi, identificació amb el barri- que, des d'un bon començament, havien de guiar la construcció del nou temple. Per això, amb més raó, hem de felicitar a l'Arquitecte, Sr Antoni González, perquè, malgrat la dificultat de l'encàrrec (que no haurà estat fàcil conjugar les exigències d'un local, que ha de ser lloc de pregària i lloc on es creï germanor), tenint en compte a més les idees de la Junta d'Obres. I també, l'enhorabona a l'empresa constructora ILVI i als seus treballadors, que amb el seu bon ofici, han sabut plasmar les idees de la Junta d'Obres, a la qual agraeixo la seva exemplar dedicació, no estalviant hores per tal d'aconseguir un edifici que pogués complir abastament la seva missió.

Germans i germanes, guiats per la Paraula de Déu, us invito a aprofundir en el significat de la dedicació d'aquest temple, que ens revela, amb la bellesa i simplicitat de les seves formes, el misteri del Crist i de l'Església. En les antigues religions, el temple era el lloc sagrat reservat a la divinitat. Ja a l'Antic Testament s'abandona aquesta explicació. La tenda del desert i, més tard, el temple de Jerusalem seran substituïts pel mateix Crist, únic i vertader Mitjancer, pedra angular que corona l'edifici espiritual construït amb les pedres vives, que som els batejats i batejades. "Formeu un edifici construït sobre el fonament dels apòstols i els profetes que té al mateix Crist de pedra angular. Sobre Ell tota la construcció es va alçant harmoniosament fins a ser un temple sant" (Ef 2, 19-22).

Units a Crist "us aneu integrant en la construcció per a ser estada de Déu per l'Esperit" (Ef 2, 2). En el barri el temple hauria de ser la font invisible de l'aigua viva (cf Jn 4, 14), que sacia la set d'un amor profund i sincer. Un barri sense temple seria una font sense aigua. Només Déu pot assaciar la set del nostre esperit. I aquest Déu, per mitjà vostre, vol sortir a l'encontre dels homes i dones d'avui. Per això cada comunitat cristiana hauria de preguntar-se amb freqüència si és o bé ha deixat de ser signe transparent de la presència de Déu per als homes i dones.

"Els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat i ha començat un nou món". (2 Cor 5, 17). La renovació que ens demana avui el Senyor ens ha de portar a viure la nostra fe en comunitat, fins a fer de l'Església la casa i l'escola de comunió, com ho vivien les primeres comunitats cristianes... (1ª Lectura). La vostra vocació és practicar l'acolliment sense exclusions, cultivant les relacions personals, ajudant els més necessitats, celebrant dignament l'Eucaristia, tenint cura dels habitants del barri, als quals us heu de sentir especialment enviats. Un creient que no reforci la seva fe amb la assistència dominical a l'Eucaristia portarà una vida espiritual pobra, tan pobra que s'anirà apagant. En totes les comunitats ha de tenir un especial relleu la pregària, la celebració dels sagraments, la comunicació cristiana de béns, amor servicial i crític a la societat, que viu abocat a lo material.

L'Església existeix per evangelitzar; per tant, tots els membres de l'Església existim per anunciar, per possibilitar a joves i a adults l'experiència cristiana de Déu. Quanta necessitat tenim avui de cristians madurs, coneixedors de la seva missió en l'Església i en el món. Quanta necessitat tenim també de comunitats cristianes, que siguin signe de l'amor del Pare Déu envers tothom. "Com el Pare m'ha enviat, així us envio també a vosaltres". Vertaderament, és una missió. L'Església, també en la seva expressió més pròxima, que és la Parròquia, no pot deixar mai d'anunciar l'Evangelí. És la seva vocació pròpia. És la seva identitat. La Parròquia no pot restar tranquil·la amb anunciar l'Evangelí a uns pocs. Ha de sentir la necessitat d'arribar a tots.

Viure com a ressuscitats és viure el manament nou de l'amor: amor fratern, operant, compromès, transformant; un amor fins a donar la vida; un amor que es fa fecunda quan relacions de concòrdia i fraternitat, conjugalitat que transmet una nova vida d'amor als malalts, als joves i a totes les persones, que viuen en el dolor o en la marginació.

Us invito a contemplar amb freqüència la vida de Sant Antoni M Claret, gran evangelitzador en la terra i gran intercessor ara en la glòria, perquè ens desvetlli la força i el vigor d'obrir nous camins evangelitzadors. El barri necessita que en aquest temple de Sant Antoni M Claret les persones es vagin configurant a la manera de ser del sant patró, perquè ell ens ofereix la forma de ser de Crist: la pobresa, el servei, la humilitat, l'amor, la disponibilitat i l'opció preferent pels més pobres.

I acabo amb la Pregària Apostòlica de St. Antoni Mª Claret: "**Senyor i Pare meu: que et conegui i et faci conèixer; que t'estimi i et faci estimar; que et lloï i et faci lloar per totes les criatures**".

+ Francesc Xavier, Bisbe de Lleida